

เวลาในโลกนี้มีจำกัด

เรา

จะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้อีกไม่นานเท่าไรนะ ลูกนะ
เดี๋ยวก็วัน เดียวก็คืน เดียวก็จะหมดเวลาไปแล้ว ใช้
วันเวลาและทรัพยากรที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์ในการสร้าง
บารมีให้เต็มทีนะ

สิ่งใดที่เราได้ให้ คือนำออกด้วยการบริจาค ฝากฝังไว้
ในวัตถุนันต์เลิศ คือ ทักซิไณยบุคคล สิ่งนั้นก็为我们 สิ่ง
ใดที่เรายังไม่ได้ให้ ไม่ได้บริจาค ยังไม่ได้นำออก สิ่งนั้นก็ยังไม่
ได้เป็นของเรา เหมือนไฟไหม้บ้าน เพิ่งไหม้บ้านประตูหน้าต่าง
เรานำตู้ โต๊ะ เติ่ง ตั้ง เสื้อผ้า ออกมาได้แค่ไหน เราก็นำไป
ใช้ได้ ส่วนไหนเราไม่ได้นำออกมา ก็ถูกไฟไหม้ไป เอามาใช้
ไม่ได้

ชีวิตเราถูกความแก่ ความเจ็บ ความตาย ประดุจไฟ

ที่เผาลนเราอยู่ตลอดเวลา เรือนกาย เรือนใจนี้ จึงมีแต่วันเสื่อม
สลายไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นสิ่งไหนที่เราได้นำออกหรือบริจาค
สิ่งเหล่านั้นจึงเป็นของเราอย่างแท้จริง ที่จะนำติดตัวไปใช้ใน
สัมปรายภพ และในภพเบื้องหน้าที่จะได้ลงมาเกิดในเมือง
มนุษย์อีก

ที่เรายังไม่ได้เอามาใช้ เราก็ได้ดูแลในปัจจุบันนี้ ถ้า
เราตายเมื่อไรก็ตกไปเป็นของคนอื่น อย่าไปหวังให้คนอื่นเขา
ทำบุญอุทิศส่วนกุศลมาให้เราเลย แม้เขาทำให้ ก็จะได้ไม่เท่า
ที่เราทำเอง ทำเองนะบุญได้เต็มที่มาคมายมหาศาล แต่ที่
เขาทำให้ เราจะได้แค่นิดหน่อย เราได้เศษ เขาได้ส่วน ส่วน
แห่งบุญเขาเอาไป แต่เศษบุญนะ ยกให้เรา

เพราะฉะนั้น ต้องศึกษาให้เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของชีวิต
และการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในโลกนี้ให้เป็นประโยชน์ต่อชีวิต
ทั้งในปัจจุบัน ในสัมปรายภพ และในอนาคตกาลไปจนสุดทาง
สายกลาง ถึงที่สุดแห่งธรรม ต้องมองให้ไกล ๆ นะลูกนะ

ความหวงแหนทรัพยากรกับการไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่อง
ราวของชีวิต และการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ มันทำให้เรามองสั้น

เหมือนคนสายตาสั้นที่ไม่ได้ใส่คอนแทคเลนส์ หรือไม่ได้ใส่แว่น
ก็จะเห็นอะไรที่มันสั้นๆ มองไปไม่ค่อยได้ไกลเท่าไร

เพราะฉะนั้น ถ้าเราได้ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราว
ของชีวิต ซึ่งมันลึบซับซ้อนมาก เราก็จะได้รู้จักใช้ทรัพยากร
ที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบารมี เช่นเดียวกับพระบรม-
โพธิสัตว์ทั้งหลาย ทั้งอนิยตและนิยตโพธิสัตว์ในกาลก่อน

วันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔

